

PSÁNO

SRDCEM

JIŘÍ HALBERŠTÁT

Jiří Halberštát st.

PSÁNO SRDCEM

PROLOG:

Myslím si,
že nejodpovědnější zaměstnání mají
pošťáci,
protože
doručují zároveň lidská srdce.

Napsáno a věnováno

—

manželce Květině

SEZNÁMENÍ

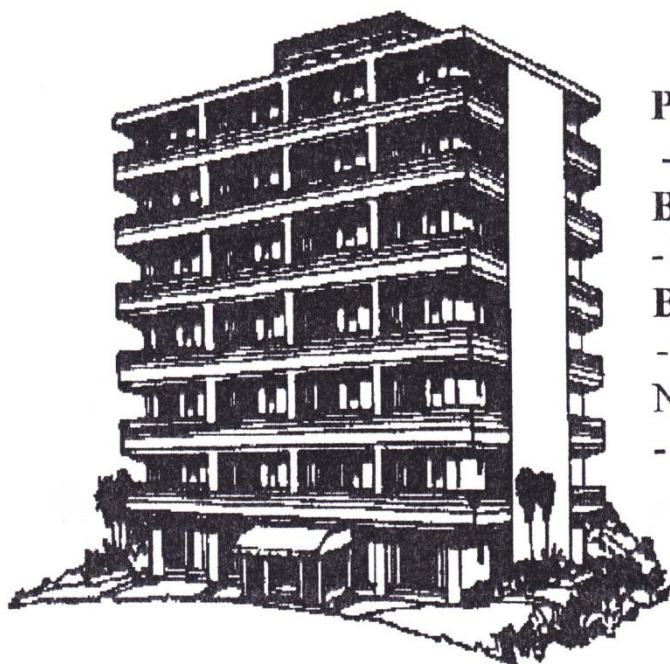
Hotel je recepce (možná s usmívající se recepční)
je výtah (možná s usmívající se obsluhou)
je pokoje (možná příjemně vytopený a čistý).

V mém hotelu nepotřebuji usmívající se recepční, příjemnou obsluhu ve výtahu a nezáleží mi na příjemně teplém pokoji.

Budu si však vždycky pamatovat stojací lampu, pod kterou začíná krásný rozhovor. Budu si vždycky pamatovat dvě židle, němé svědky toho rozhovoru. Víím, že je to lehké na pamatování a velice prosté. Ale jenom věci prosté jsou krásné. A v tomhle prostředí budeš vždycky, protože jsi krásná.

A možná, že jednou se vrátíš sama do mého hotelu. Už nikdy tam nebudeš sedět pod vysokou stojací lampou, nebudeš sedět na jedné židli.

Budu vždycky s tebou.

Praha

- Intercontinental

Brno

- Voroněž

Bratislava

- *Kyjev*

Náchod

- zámek

ČÍM JE TO?

Čím je to, že někdy probouzíš se do rozezpívaného rána?

Čím je to, že někdy slyšíš od prvního okamžiku ptačí koncert, který není přerušován žádnými přestávkami orchestru, že kosí dirigent, sedící na nejvyšším vrcholku, neodkládá taktovku na dirigentský pultík. Když vstaneš do takového rána, rozechvějí se struny i v tobě samém. A s tebou zní i celé okolí. Všechno je veselé, nic není škaredé.

Čím to je, že někdy probudíš se do rána, kdy neozve se jediný ptačí hudebník ani zpěvák? Místo dirigenta na střeše je úplně prázdné, nikdo netřímá taktovku. Je ticho a smutno.

Bude to tím, že jsi v té chvíli hrozně daleko. Bude to tím, že se jistě probouzíš do stejně smutného ráda. Jdeš jistě sama pod ztichlými stromy. Chybí nástroj, který by rozezvučel struny v tobě samé.

A v takové chvíli toužím tě potkat. Ve chvíli, kdy jdeš zamyšlená, uzavřená do sebe a kdy ani nemůžeš slyšet okolí. Toužím potkat tě, oslovit tě a vychutnat chvíli překvapení. Uvidět na vlastní oči procitnutí. Určitě bys musela přimhouřit oči a zakrýt si alespoň trochu uši, protože v tu chvíli uslyšet forte ptačího orchestru by bylo silné. Víím, že bys překvapením musela vykřiknout, jak silně by se ozvaly struny uvnitř v tobě samotné.

Čím je to?

Bude to tím, že milujeme.

VRÁTÍŠ VŠE, CO SI PŮJČÍŠ?

Když si někdo od někoho půjčí peníze

- měl by je vrátit.

Když si souseďka od druhé souseďky půjčí hrnec na vaření

- měla by ho vrátit.

Když si dítě na písku půjčí kbelíček a lopatičku

- mělo by ho vrátit.

Když si někdo půjčí dítě...

Dá se půjčit dítě?

Dá a půjčují se. A také se vracejí.

Vracené děti jsou ty nejsmutnější.

Když si někdo půjčí lásku.

Dá se půjčit láska? Nedá. A vrátit se také nedá. Láska vzniká, láska se rodí. Nikdo si nic nepůjčuje, nikdo nemůže nic vracet.

V lásce se bere a dává.

Snad jenom blízko je od lásky k nenávisti.

Nikdy však není blízko od nenávisti k lásce.

NÁVRATY

Když jsem byl malý kluk, chodil jsem k rybníku, dívat se na zamrzající hladinu. Vidět obrovské ledové zrcadlo, zpočátku tak křehké, bylo nádherné. Jak sílil led, lákal ke klouzání a bruslení.

Chodil jsem k rybníku i na počátku jara, kdy pukal led a lámaly se velké a malé kry. A nikdy jsem nepocítil lítost. Naopak. Mizelo obrovské zrcadlo a objevovala se opět hladina rybníka.

Když jsem byl malý kluk, díval jsem se z okna do deště a hledal na obloze záblesk sluníčka. Hledal jsem trhlinu v temných mracích, kudy by pronikl jediný paprsek a ohlásil konec deště. A potom jsem utíkal do doznívajícího deště stavět mosty a přehradu.

Zůstal jsem určitě tím malým klukem. Dál chodím k rybníku na počátku zimy i s přicházejícím jarem. Dívám se na zataženou oblohu.

Ale vše spojuji s tebou.

Jsi jarem, které rozbilo ledy. Jsi slunečním paprskem, co prosvítí zataženou oblohu. Jsi slunce mých dnů. A určitě jsi ve mně objevila toho malého kluka.

Jednou tě přivedu k rybníku. Jednou se společně budeme dívat z okna na dešť.